

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας

Πώς πέρασε ολόκληρη δεκαετία από τότε που ανακαλύφθηκε το αρχαίο θέατρο στο Δήμο μας; Ακόμη δε μας έγινε αντιληπτό. Κι όμως, βρίσκεται μέχρι σήμερα μπλεγμένο ανάμεσα στα δίχτυα της αφάνειας - ίσως και να μην ξεμπλεχτεί ποτέ, αν το περιφρονήσουμε περισσότερο. Πού ακριβώς θέλω να καταλήξω; Στο ότι το κράτος θα έπρεπε να ασχοληθεί με το μνημείο μας, επειδή το να ανακαλύπτεται ένα θέατρο δεν είναι ασήμαντο καθημερινό γεγονός και επιπλέον δεν έχουν όλες οι περιοχές δικό τους θέατρο.

Θα σταθώ στο ότι δεν αρκεί να έχουμε απλώς ένα σπουδαίο μνημείο, αλλά πρέπει να ξέρουμε και πώς να το προωθούμε. Το θέατρό μας χρειάζεται τη δική του "βιτρίνα". Με αυτό, εννοώ πως για να προβληθεί επιτυχώς, είναι απαραίτητο να περιβάλλεται από έναν οπτικά ευχάριστο κι ελκυστικό χώρο ή καλύτερα να διεγείρει όλες τις αισθήσεις του επισκέπτη: την ακοή, τη γεύση κι αν γίνεται, την όσφρηση, όχι μόνο την όρασή του. Δε διαθέτουν όλοι οι άνθρωποι όλες τις αισθήσεις.

Φανταστείτε ότι είστε ένας τουρίστας κι έχετε βγει έξω, μόνος ή με παρέα, στην Αθήνα. Βλέπετε αξιοθέατα, όπως ο Παρθενώνας. Τραβάτε φωτογραφίες και συναναστρέφεστε μερικούς άλλους τουρίστες. Έπειτα; Απολαμβάνετε το φαγητό σας και τη μουσική του μαγαζιού, όπου κάθεστε ή των πλανόδιων μουσικών. Είναι σίγουρο πως μυρίζει ψητό κρέας ή μονάχα κάποια ευωδιαστά φυτά. Μόλις χρησιμοποιήσατε τέσσερα από τα αισθητήρια όργανά σας κι ασφαλώς θα έχετε γυρίσει σπίτι με την εντύπωση που σας άφησε η βόλτα σας. Μια εντύπωση θετική κι άκρως σφαιρική. Τέτοια εντύπωση θα έπρεπε να αφήνει και το θέατρό μας.

Επομένως, ένα αξιοθέατο "πουλάει", όταν είναι κάτι πολύ παραπάνω από ένα αξιοθέατο. Ισχύει και για τους ανθρώπους: για να συμπαθήσουμε κάποιον, πρέπει να μας προκαλεί συναισθήματα αντί να μας αφήνει αδιάφορους, σωστά;

Τα έξοδα θα είναι οπωσδήποτε υπέρογκα: ώσπου να ξεθαφτεί ολόκληρο το θέατρο και να αναδομηθεί πλήρως η γύρω περιοχή, θα έχουν ανέλθει τουλάχιστον σε ένα ή δυο εκατομμύρια ευρώ (μπορεί και παραπάνω). Πάντως, αν όλα πάνε όπως προσδοκούμε, αυτές οι δαπάνες θα αντισταθμιστούν από τα έσοδα κατά την πρώτη περίοδο που θα είναι το μνημείο διαθέσιμο σε τυχόν επισκέπτες ή τουρίστες.

Από κει και πέρα, έχοντας ολοκληρώσει αυτή τη ριψοκίνδυνη διαδικασία, ο Δήμος θα είναι σε θέση να προωθήσει το μνημείο. Είναι γνωστό και ευρέως αποδεκτό πως τα κοινωνικά δίκτυα, ίσως και το διαδίκτυο γενικά, έχουν τη δύναμη να κάνουν κάτι τέτοιο. Διαθέτουν πολλά πλεονεκτήματα, ανάμεσα στα οποία συγκαταλέγονται η εύκολη και διαδεδομένη χρήση τους, η επιρροή που ασκούν όχι και τόσο συνειδητά στον κόσμο κι η πρόσβαση σε αυτά, πιο προσιτή από ποτέ.

Για παράδειγμα, θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε οργανώνοντας εκδηλώσεις, όπως οι συναυλίες ή τα διάφορα φεστιβάλ, καλώντας ένα γνωστό πρόσωπο κι αναρτώντας το στο διαδίκτυο μαζί με τις απαραίτητες πληροφορίες (τοποθεσία, ώρα). Εφόσον στην εποχή μας το καθετί εξαπλώνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα, αρκετά άτομα θα ενδιαφερθούν και θα έρθουν.

Μόλις τελειώσει η εκδήλωση, εννοείται πως οι περισσότεροι επισκέπτες θα "ανεβάσουν" φωτογραφία σχετικά με τη βόλτα τους. Συνεπώς, θα τη δουν οι "ακόλουθοι" τους και μάλλον θα αποφασίσουν να πάνε να δουν κι εκείνοι το θέατρο στην επόμενη εκδήλωση.

Για να συνοψίσουμε, πρόκειται για την πολιτιστική μας κληρονομιά και σίγουρα χρειάζεται ευλάβεια εκ μέρους των πολιτών, για να αξιοποιηθεί στο μέγιστο. Είναι επικίνδυνη κίνηση ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται αρχικά, το να επενδύσουμε σε ένα αρχαίο μνημείο, αλλά αξίζει τον κόπο, γιατί τα έσοδα μπορούν να μας βοηθήσουν σε καταστάσεις επείγουσας ανάγκης.

Θα σας παρακαλούσα, λοιπόν, να λάβετε υπόψη σας τις προτάσεις μου και να μεριμνήσετε όσο το δυνατόν καλύτερα για την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Με εκτίμηση,

Μαρία Καραγιαννίδου, μαθήτρια του 2^{ου} Γυμνασίου του Δήμου Αχαρνών, Σχολικό έτος 2016-2017